

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ «ARTEMAS»

ΛΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΝΑΗΑΥΤΙΚΑ ξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα, ὁ Τζίμμυ ἔριχνε γλυκὲς ματιὲς στὴν ἀγαπημένη του Σάλλυ. Δείχνοντάς της ὕστερα τὸ μεγάλο ρολόγι τοῦ μαριμάκου πᾶσιου, τῆς εἶπε με προσποιημένη σοβαρότητα :

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου Σάλλυ. Ἡ ὥρα εἶνε τέσσερες παρὰ τέταρτο. Μόλις λοιπὸν τὸ ρολόγι χτυπήσει τέσσερες ἀκριβῶς, τότε θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σὲ ζητήσω εἰς γάμον...

— Καλέ, τί λέτε ; εἶπε ἡ Σάλλυ παιχιδιάρικα. Μὲ σπυλαβόνη ἡ σοβαρὰ δὴλώσῃ σας. Γιατί ὅμως ἡ προθεσμία αὐτὴ τοῦ ἐνὸς τέταρτου ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Δουλόν, ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας μοῦ φαίνεται ἀρκετὸ γιὰ νὰ τελειώσω τὸν ἀπαιτήτο πρόλογο πὺν χρειάζεται, ὅσο νὰ φτάσω στὸ κύριον θέμα μᾶς πόσο υπερδεμένης ὑποθέσεως, ὅπως εἶνε ἡ πρότασις γάμου. Ἐὰ πλέον ὅμως, τὸ κᾶνον γιὰ νὰ μπορέσης ἐντομεταξὺ κα' ἐὼν νὰ πάρης τὸ κατάλληλον γιὰ τὴν περίστασι σκεπτικὸ καὶ συγχανημένο ὕψος, γιατί με λήπη μου σοῦ τὸ λέω, τὴ στιγμή αὐτὴ μοῦ φαίνεται σκανδαλωδὸς παιχιδιάρικα κα' ἀλοφροσύνη...

— Ὅχι, Τζίμμυ, φώναξε ἡ Σάλλυ. Στὸ ὀρθίζομαι... Ἀντιθέτως, εἶμαι πολὺ συγχανημένη...

— Ἔστω... Πάρτο κα' εἶσι. Θάχης λοιπὸν ὅλο τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ νὰ συνέλθης. Κορίτσια τῆς ἰδιοσυγκρασίας σου, πρέπει ν' ἀκούνη τέτοιον εἶδους προτάσεις με ψυχραιμία... Ἀλλοῦς πέφτουν θήματα τῆς προῆς ἐντυπώσεώς των... Ἐμπρὸς λοιπὸν, θάρρος. Ἄσε τίς συγχανήσεις παρήμερα.

— Μὰ πρὶν μοῦ εἶπες νὰ πάρω ὕψος σκεπτικὸ καὶ συγχανημένο.

— Χι! Χοῦμ!... Ναι. Ἐχεις δίκιο. Δηλαδή καλύτερα θάκαινες νὰ μὴ με διακόττης κάθε λίγο, παρὰ νὰ μ' ἀκούς προσεχτικά.

— Μὴν ξεχνᾷς τὴν ὥρα, Τζίμμυ. Περνάει γρήγορα κα' ἀκόμα δὲν μὴντες τίποτε...

— Ἐχεις δίκιο ἄλλη μιά φορά, Σάλλυ... Θυμᾶσαι πὺν σταματήσαμε ;

— Ναι... Μοῦλεγες ν' ἀφήσω τίς συγχανήσεις παρήμερα...

— Ὅχι, ὄχι, παιδί μου. Ἀπ' ἐναντίας... Ἄσε τὴν καρδοῦνι σου ἐλευθερὴ νὰ χτυπά γοργά, ὅπως χτυπάει ἡ δική μου τώρα. Πέταξε λιγάκι, γιὰ μιά στιγμή μονάχα στὴν ἀγκαλιά μου κα' ἄσε με νὰ σοῦ πῶ μουμουριστὰ πόσο μοῦ κοστίζουν ἡ ὥρες πούσαι μακριὰ μου. Πόσο θάμαι εὐτυχισμένος, μικρούλα μου, πὺν θὰ σὲ κρατῶ ἀπὸ τὸ ἀπάλὸ χεράκι σου καὶ θὰ σὲ περνῶ ἀπ' τὰ στενά κα' ἄκουρα πολλὰς φορὲς μονοψάλια τῆς ζωῆς, πλάι μου, στὸ πλερὸ μου πάντα. Θέλω στὸ μέλλον τὸ γέλιο μου νάμαι γέλιο μου καὶ τὸ δάκρυ μου, δάκρυ μου.

— Χρονὸς Τζίμμυ!

Μὲ λαχτάρα ἡ Σάλλυ ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της καὶ μάγοντο με μάγοντο, τυλιγμένοι κα' οἱ δυὸ στὸν πέλο τῆς εὐτυχίας, ἀφῆσαν τὰ μάτια ποὺς ἐλευθερὰ νὰ πετάξουν στὸ γαλάζιο χάος τοῦ ἀνοικτὰκου, χωρὶς σύννεφα, ὅπως κα' ἡ σκέψις των, οὐρανό, ἐνὼ ἡ ἀγνὴς καρδιὰς των χτυποῦσαν με τὸν ἴδιον ρυθμό, ρυθμὸ ἀμοιβαίας λατρείας κα' ἀφοσιώσεως. Πόσον ὥρα μείνανε ἔτοι ; Ὅτε κα' αὐτοὶ τὸ κατάλαβαν. Περνάει τόσο γρήγορα ἡ ὥρα γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους !... Ἐξαίρνα ἡ Σάλλυ νινάχτηκε ἐπάνω καὶ φώναξε :

— Βασίλεψε ὁ ἥλιος, Τζίμμυ... Πῶς ἀφαιρεθήκαμε εἶσι ;

Ὁ Τζίμμυ φανόταν σάν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιον ὄνειρο.

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε στὴ Σάλλυ. Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Μὰ γιατί δὲν ἀκούσαμε τὸ ρολοὶ νὰ χτυπά ; Ὁ ἀκοντεὺ ἐξήμισον τώρα...

Ἡ Σάλλυ ἔτρεξε στὸ τῆμα, πήρε τὸ ρολοὶ στὰ χεῖρα της καὶ

τ' ἀκούμπησε στ' αὐτὴ της.

— Τί κρίμα ! εἶπε λυπημένη. Τὸ ρολοὶ σταμάτησε σὲς τέσσερες παρὰ πέντε !

— Τώρα ; Τί θὰ κάνουμε, Σάλλυ ; Ποῦ θὰ βρῶ τὸν μπαμπά σου, πὺν θάρηγε ; ρώτησε ὁ Τζίμμυ.

— Ἐσὺ φταῖς, Τζίμμυ, με τοὺς προλόγους σου. Ἐκεῖνη πὺν ὦρα ὁ μπαμπὰς ἦταν ἀκόμα στίσι καὶ θάχε τελειώσει τώρα ἡ ἀγωνία μας. Ἐτσι εἰσαστε σῆς οἱ ἄντρες. Μᾶς λέτε ἐπιπόλαιες κα' ἐλαφροῦλες, χωρὶς νὰ φταίμε καθόλου.

— Ἦθελα νὰ τὸ χαρὸ μαζί σου αὐτὸ τὸ τέταρτο τῆς ὥρας, ἀγαπούλα μου. Δὲν μοῦτανε καρδιά, μόλις σ' εἶδα, νὰ σ' ἀφήσω καὶ νὰ τρέξω σπὸν κῆρυ, πὺν περπατοῦσε ὁ μπαμπὰς σου, νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ μᾶς...

— Μὰ αὐτὸ λέω κα' ἐγὼ, Τζίμμυ. Ἀφήσαμε καὶ πέρασαν τόσες ὥρες καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ βοῆς μόνο τὸν μπαμπά μου κα' ἂν θάχῃ τὰ καὶ τὰ κέρρα, ὅπως σήμερα, γιὰ ν' ἀκούση εὐνοϊκά αὐτὸ πὺν θὰ τοῦ πῆς...

— Μὰ... Σάλλυ μου...

— Τίποτε, τίποτε, Τζίμμυ... Πάρε τὸ κατελλάκι σου τώρα, γιατί νύχτωσε, ἡ μαμά λείπει καὶ εἶμαι μονάχη με τὴν ὑπηρετριά... Ἐλα αὐριο τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητό, κα' ἐλπίζω πῶς καὶ θὰ καταφέρω, χωρὶς τέταρτα τῆς ὥρας καὶ χωρὶς σκεπτικὲς πόδες...

Τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας, καθισμένος στὸ γράφειο του, ὁ γέρο τραπεζίτης Μάκαρ ἀποτελεῖσινε ῥάστοιο γράμμα, πὺν τόχε ἀρχίσει πρὶν καθήκονον στὸ τραπέζι. Ἐκλεισε κατόπιν τὸ φάκελλο κα' ἀνάδοντας ἓνα πελώριο ποῦρο, ξαπλώθηκε σὴ σὰς λόγῃ τῆς ἡλιόλουστης βεράντας. Βγάζοντας ἀπολαυστικά ἀπ' τὸ στόμα του σύννεφα μυροδότην καπνοῦ, ἔριχνε κρυφές, μοσχοπνιγές ματιὰς στὴ λατονετὴ μηχανοκίνητη του, τὴ Σάλλυ, ποῦφερονε βόλτες δεξιά κα' ἀριστερά, σάν καὶ νάθελε νὰ τοῦ πῇ, μὰ καὶ σάν νὰ ντρεπόταν καὶ νὰ κόμπιαζε.

Ἐκεῖνη πάλι τὸν ἔβλεπε ξαπλωμένον στὴ λακάδα, νὰ ραχατεῖ ἡδονικά σάν νὰ λαγοκοιμῶταν, ὅπως δειχναν τοὺς λήκιστον τὰ μισοκλειστά μάτια του καὶ δὲν πολιοῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κοινοῦντα γιὰ τίποτε. Ἐπὶ τέλους ἔκανε κουράγιο, ἀναστένανε, πήρε φόρα καὶ ξεφώνισε συγχανημένα :

— Μπαμπά!...

— Λέγε... μουμουρίσει ὁ γέρο τραπεζίτης.

— Χι! Νά... Δηλαδή, δὲν σὰς φάνηκε λίγο τοικνισμένον τὸ φαί σήμερα ;

— Δὲν κατάλαβα τίποτε τέτοιο, μὰ κα' ἂν εἶνε ἔτσι, πάλι

σὺ θὰ φταῖς, πὺν δὲν ἔριχες καὶ μὰ ματὰ στὴν κοῦντα.

— Καί... Καί δὲν σὰς εἶπε καὶ ἡ μαμά σήμερα τὸ προῖ... ;

— Γιὰ τὸ τοικνισμα ;

— Ὅχι, καλὲ μπαμπά, καὶ σῆς. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ σὰς πῇ τὸ προῖ γιὰ τὸ μεσημεριανὸ τοικνισμα... Ἄλλο... Ἄλλο... Κάτι γιὰ μένα... ἢ...

— Ἀ! Ναι, μὴντε γιὰ τὸ θεῖο σου τὸν Μόρρις... Ἐρχεται ἀπ' τὴ Γαλλία ἀντὲς τίς μέρες...

Ἡ Σάλλυ δάγκασε τὰ χεῖλάκια της. Νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ καὶ τὸν θεῖο Μόρρις καὶ τὸ τοικνισμένον φαί πὺν δὲν ἦταν τοικνισμένον...

— Ἄ! Ναι, μὴντε γιὰ τὸ θεῖο σου τὸν Μόρρις... Ἐρχεται ἀπ' τὴ Γαλλία ἀντὲς τίς μέρες...

Τέλος πάντων... Πῶς νὰ τὰ καταφέρῃ, Θεέ μου ; Μὲ τί τρόπο νὰ τοῦ τὸ πῇ ;

Ἐννοιοῦθε καλὰ τώρα σὲ τί ἀγωνία βρισκόταν χθὲς κα' ὁ ἀγαπημένος της Τζίμμυ. Κῦταξε κα' αὐτὸς πῶς καὶ πῶς ν' ἀναβόλῃ γιὰ λίγο τὴν ἐπίσημὴν ἐκεῖνη ὥρα, πὺν θὰ παρουσιαζόταν στὸ γέρο τραπεζίτη νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ξανθοῦλα κα' ἀγνή μηχανοκίνητη πὺν σὲ γάμο. Ἦσαν βέβαια κα' αὐτὸς σπάνιος νέος, γεμάτος ἀπὸ φυσικά κα' ἠθικά χαρίσματα καὶ με μεγάλο ὄνομα. Ποιὸς ὅμως ἤξερε τὰ

— Τί κρίμα ! εἶπε λυπημένη ἡ Σάλλυ. Τὸ ρολοὶ σταμάτησε...

σχέδια του βαθύλουντου τραπέζιτη για τὸ μέλλον τῆς λατρευτῆς καὶ μοναχικῆς κόρης του;....

—Μπαμπά....

—Λέγε....

—Μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι ξερά, γλυκὲ μου πατερούλη... Νά... Κάτι πᾶν νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ ἀπότομο ὕψος ποὺ μοῦ δείχνετε, ξαναδιώχνει τὰ λόγια μου πάλι καὶ μὲ παίρνει γλωσσοδέτης, χωρὶς νὰ θέλω....

Ἡ Σάλλυ ἐπίμονα. Ἡ μικρούλα δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ σπὴ ματιά του καὶ στενοχωρημένη τώρα, κατακόκκινη ἀπὸ ἀνέκφραστη ντροπή, γύρισε τὸ βλέμμα τῆς ἄλλου, φοβισμένη μήπως μαντέψουν τὴν κρυφὴ τῆς σκέψι. Στὰ χεράκια τῆς ἔπαιξε μηχανικά καὶ στριφογύριζε ἀδιάκοπα τὸ μεταξωτὸ μαντήλι τῆς, ποῦχε πάρει πειὰ τὸ σχῆμα σκουινού, σπάγγου, κλωστής!

—Ἐλα δὲ, βρε πονηράκι, ποὺ μὲ ζάλισες μὲ τὰ ἀτέλειωτα σουῖτα—φέρετα τριγύρω μου, τῆς εἶπε τρυφερά ὁ πατέρας τῆς, χαμογελώντας μὲ καλωσύνη, μὰ καὶ λίγο μὲ εἰρωνεία. Πήγαινε καὶ φέρε μου μιὰ στιγμή τὸ γραφίδι ποὺ ἔχω πάνω στὸ γραφεῖο μου...

Ἡ Σάλλυ, ἔχοντας κάποιον χαρούμενο προαίσθημα στὴν ψυχὴ τῆς, ἔτρεξε γρήγορα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα τῆς καὶ πήρε τὴν ἐπιστολὴ ποῦχε γράφει ὁ τραπέζιτης τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκάνε νὰ τοῦ τὴ δώσει, μὰ αὐτὸς, μισοκλείνοντας μὲ σημασία τὸ ἀριστερὸ τοῦ μάτι, τῆς εἶπε βιαστικά—βιαστικά, μὴ καὶ γελώντας μὲ τὴν καρδιά του πειὰ αὐτὴ τὴ φορὰ:

—Ὁχι, μὴ μοῦ τὸ φέρεις ἐμένα... Ξέρω ἐγὼ τὸ ἔχω γράψει... Ἐσὺ μονάχα διάβασέ τὴν δυνατὰ νὰ ἀκούω κ' ἐγώ, κ' ὕστερα φρόντισε μόνη σου νὰ τὴν ταχυδμοήσεις... ἂν θέλεις!

Καὶ νὰ τί διάβασε ἡ Σάλλυ δυνατὰ, ἐνῶ ἡ καρδοῦλα τῆς χτυποῦσε πειὰ δυνατότερα ἀκόμα:

—Κύριον Τζίμνυ Σάουθμαν, Ἐ ν τ α ὕ θ α.

» Ὁ ὑποφανόμενος σὰς πληροφοροῦν εὐχαρίστως ὅτι εἶνε διατεθειμένος νὰ ἀκούσῃ εὐνοϊκῶς πᾶν ὅ,τι πρόκειται νὰ τοῦ ἀνακοινώσετε αὐριον, ὥραν 4 μετὰ μεσημβρίας, σχετικὸν μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς Σάλλυ... Ἡ παρούσα γράφεται κατὰ παράκλησιν τῆς...

(Ὑπογραφή): **Ι. ΜΑΚΦΑΡ**. Ἡ Σάλλυ ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ τρελλῆς χαρᾶς κ' ἔπρεπε στὴν ἀγκυλιά τοῦ πατέρα τῆς.

—Πατέρα μου!... Χρυσὲ μου πατερούλη!... ψιθύρισε κλαίγοντας καὶ γελώντας μεσθ' ἀπὸ εὐτυχία.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, οἱ δύο νέοι, σφιχτά-σφιχτά ἀγκαλιασμένοι, χιτταζόντουσαν στὰ μάτια μὲ λατρεία. Εἶχαν περάσει τὸ τρομερὸ ἀκρωτήριο τῆς πατρικῆς συγκαταθέσεως. Ὁ ἕνας ἀνῆκε πειὰ στὸν ἄλλο. Καὶ τιτίβιζαν σὰν τὰ πουλιά:

—Γυναικό μου!...

—Ἀντροῦλη μου!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΑ'Ι'ΖΕΡ

Ἡ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Ι' εἶχε μερικὲς καταπληκτικὲς μονομανίες. Κάποτε π.χ. ὑποχρέωσε μὲ εἰδικὸ διάταγμα ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμάρχας τοῦ κράτους του νὰ πάρουν καὶ νὰ ἀναθρόνουν ἀπὸ ἕναν παπαγάλλο! Ἐπίσης ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τοῦ διδάξουν νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ σταθμοῦ των καὶ ἄλλες σχετικὲς φράσεις.

Ὁ Κάιζερ, δικαιολογώντας τὸ... μεγαλοφυῆς αὐτὸ μέτρο του, ἐδήλωσε ὅτι ἤθελε νὰ ἀπαλλάξῃ ἔτσι τοὺς σιδηροδρομικοὺς ἐπαλλήλους ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τῶν ταξιδιωτῶν, οἱ ὅποιοι θὰ μπορούσαν νὰ ἀπευθύνωνται πειὰ στοὺς παπαγάλους!

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἡ μεγάλη καὶ τραγικὴ φτώχεια τοῦ Κορνήλιου. Ἀπένταρες καὶ λησμονημένοι. Ὁ θάνατός του. Οὕτε τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς. Ὁ παράκαιρος γάμος τοῦ Ντοράτ. Ποιητικὴ ἀδεία!... Ἡ ἰδιοτροπίες τοῦ Ἀλφόνσου Κάρερ, κτλ. κτλ.

Ἡ μέγας δραματικὸς ποιητὴς τῆς Γαλλίας Κορνήλιος πέρασε, στὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια τῆς ζωῆς του, μιὰ ζωὴ πολὺ δυστυχισμένη. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχασε ἀλλήλοδιαδόχως δύο παιδιά του, ὑπέφερε πολὺ κ' ἀπὸ τὴ φτώχεια, γιατί οὐτε ἀτομικὴ περιουσία εἶχε, οὐτε ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ του ἔργα κέρδιζε τίποτε.

Στὰ 1683 ὁ Κορνήλιος, προκειμένου νὰ κλείσῃ τὴ θυγατέρα του Μαργαρίτα σ' ἕνα μοναστήρι ὡς μαθήτρια, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πῶς ἀλλοιῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ ἀπαιτούμενα ἔξοδα, ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὸ πατρικὸ του σπίτι. Ἰδοὺ τὶ ἔγραφε ἐκείνῃ τὴν ἐποχὴ ἕνας ἐπιφανὴς φίλος του:

«Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸ P., εἶδα ξαφνικὰ τὸν Κορνήλιο. Τὸν ἀκολούθησα καὶ τὸν πρόφτασα ἐνῶ ἔμπαινε σ' ἕνα μπαλωματικό γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ χαλασμένο του παπούτσι. Κάθισε ἀπάνω σὲ μιὰ σανίδα κ' ἐγὼ ἔλαβα θέσι δίπλα του. Ὄταν ὁ μπαλωματικὸς τελείωσε τὴν ἐπιδόρθωσιν, ὁ ποιητὴς ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε τρία μικρὰ νομίσματα ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. Ὄταν ἔβγηνκε ἐξω, πρόσφερα στὸν ποιητὴ τὸ βαλάντιό μου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ κράτησε, οὐτε θέλησε νὰ δεχθῇ τίποτε ἀπ' τὸ περιεχόμενό του. Τὸν ἀποχαίρεται καὶ ἔφυγα καταστενοχωρημένος γιατί μιὰ μεγαλοφυΐα σὰν αὐτὸν βρισκόταν σὲ τόσο μεγάλη δυστυχία».

Ὁ Κορνήλιος ἀπέθανε τὴ νύχτα τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1684. Ἡ φτώχεια τῆς οικογενείας του ἦταν τόση, ὥστε δὲν ὑπῆρχαν οὐτε τὰ ἔξοδα γιὰ τὴν ταφὴν του, κ' ἂν δὲν τοὺς ἔστειλε ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 14ος ἕνα βοήθημα ἀπὸ 200 λουδοβίκια, θὰ ἔμεινε ἀπὸ δυνεὺς κ' ἀταφὸς ποῖός ἔφευγε πόσες ἡμέρες.

Ὁ θάνατός του, ὁ ὁποῖος συνέβη στὴν πατρίδα του Ρουέν, πέρασε σχεδὸν ἀπαράτηρητος. Ἰδοὺ π.χ. πῶς τὸν ἀνάγει μὴ ἐφημερίδα τοῦ τόπου:

«Ὁ ἀνάτοι. — Σήμερα ἀπέθανε ὁ ἀγαθὸς συμπολίτης μας Κορνήλιος».

*** Ὁ Γάλλος ποιητὴς Ἰωακείμ Ντοράτ στεφανώθηκε σὲ ἡλικίᾳ ὀγδόντα χρονῶν μὴ κόρη μικρότερῃ του κατὰ... ἔζητα χρόνια. —Μὰ γιατί τῶκανε αὐτό; τὸν

ρώτησε μιὰ μέρα ἕνας συνάδελφός του.

—Ἐ, φίλε μου, δὲν καταλαβαίνεις; τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντοράτ... Ποιητικὴ ἀδεία!...

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλφόνσος Κάρερ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ γνωστοῦ ρομάντζου «Ὑπὸ τὰς Φιλόρα», τὸ ὁποῖο μεταφράστηκε καὶ στὴν Ἑλληνικὴ, ἦταν ματωμένος ψαράς. Τὶς νύχτες κοιμόταν σὲ μιὰ κούνια, μέσα σ' ἕνα δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ πετονιὲς καὶ ἄλλα σύνεργα τῆς ψαρικῆς, ἢ πλάγιαζε καταγῆς, ἀπάνω σ' ἕνα ἀπλὸ στρώμα, χάριν σκληραγωγίας. Ἐλεγε μάλιστα πῶς εὐχαριστιόταν πολὺ ἔτσι καὶ πῶς τοῦ φαινόταν σὰν νὰ κοιμόταν ἀπάνω σὲ τριαντάφυλλα!

Ὁ Ἀλφόνσος Κάρερ φημιζόταν γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐτοιμότητά του ποὺ τὸν ἔδειχνε σὲ κάθε εὐκαιρία. Κάποτε, μαθαίνοντας ὅτι ἡ ὑπηρετριά του ἔμπαινε κορφὰ τοῦ φίλου τῆς στοῦ κελλάρι, δῶν τοῦ ἔπιναν τὸ κρασί, τὴν ἔδιωξε. Καὶ ὅταν αὐτὴ τοῦ ζήτησε νὰ τὴν ἐφοδιάσῃ μ' ἕνα πιστοποιητικό, ὁ χιονομοιστὴς κύριός τῆς τῆς ἔγραψε τὸ ἑξῆς σημείωμα:

«Ἐδίωξα τὴν ὑπηρετριά μου X., γιατί εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ πιάνῃ φίλους ποὺ... διψοῦσανε πολὺ!».

